

אשחררות פלסטין:

במורטט דרמטי זה, בתא הנאשמים, באה לידי ביטוי הטרגדיה של שלוש הצעירות, שנסחפו להצטרף לפעילות, החזית העממית לשיחרור פלסטין. אוולין בארג, (מימין) הקשוחה שבהבורה, היפהפיה בכולן, והמחבלת הוותיקה ביותר, בעלת עבר מיבצעי שיר, שולחת מבט תקיף, אך עצוב. לשמאלה, מרלין בראדלי. קיצונית משמאל, אחותה נדיה, יראה וחוששת. המשפט היה רווי מתח אנושי, בגלל אופי הנאשמות.

הקומנדו המטושטשות אשמות. מבחינות רבות, הן היו קורבנות-שוא: לטיפשות, לתמימות, לרדיפת-בצע, לאי-הבנה. אולם כל זה, לא היה בו כדי להושיען. בעולם בו אדם אחראי למעשיו — חויבו החמישה לשאת בתוצאות פעולותיהם.

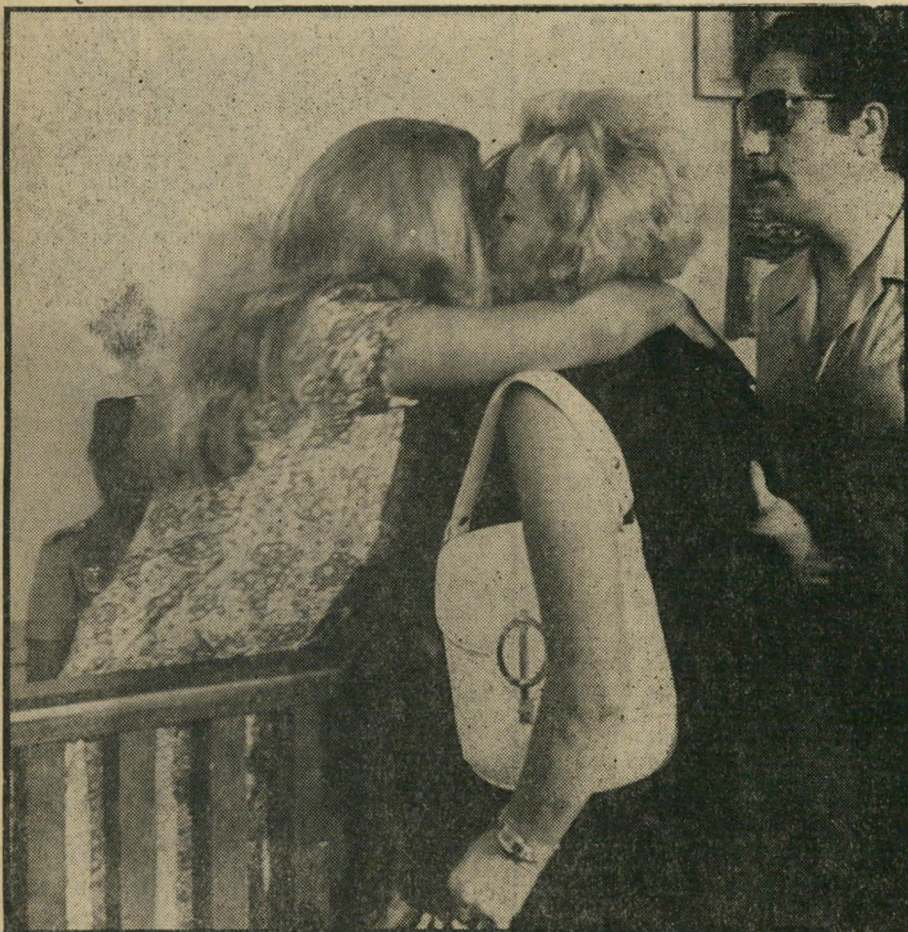
ווג הקשישים, בבכי מדי פעם. בקלות ניתן היה להאמין להם, כאשר ענו, בר תשובה לשאלת בית-המשפט, כי אינם מבינים את משמעות ההאשמות נגדם.

אלא שההאשמות נגד החמישה היו כבר דות ביותר: לוא היתה תוכנית החבלה של החוליה מצליחה, היו תריטר בת"ר מלון בישראל מופצצים — כשאת מספר ההרוגים והפצועים קשה לאמוד.

משום כך, קשה היה השבוע שלא לי הסכים לפסק-הדין שמצא את חברות

עושה, למען מה היא מסתכנת, ומה עלול להיות גורלה, היתה אוולין בארג, יפה פיה פאריסאית בת 26, בעלת עבר מיבצעי עני עשיר של חבלות בשירות החזית העממית. כאשר נפתח, ביום הרביעי הא' זרון, משפטם של חמשת המחבלים בבית-המשפט הצבאי בלוד, ישבה אוולין דוממה, להבעה קפואה, סירבה להשליך אפילו מבט וודד בהוריה, שבאו מצרפת להיות נוכחים למשפט.

לעומת הקשוחה, פרצו שתי האחיות.

בני תמרוזים:

נדיה בראדלי (שמאל) ואחותה (מאחור, מוסתרת) מחבקות את אימן, שבאה מצרפת להיות נוכחת במשפט, כשכל השלוש פורצות בבכי מר. גם במהלך המשפט, כל אימת ששתי הבנות פרצו בבכי, הצטרפה אליהן אימן בבכי תשובה ממוקום מושבה בקהל, והתערבה בצעקות קולניות ממוקום מושבה באולם בית-המשפט, למרות אזהרות השופט.

סניגורית שנזרקה:

עורכת-הדין פליציה לנגר, גלימתה שמוטה לאחור, בשיחה עם לקוחי האיימון והתקווה בפניהן של השלוש, עומדים בסתירה מפתיעה להתפתחות נסיונית שאירעה במהלך המשפט, כאשר הנאשמות קמו לפתע ממקומן ופיטרו את סניגורית באמצע ישיבת בית-המשפט, בטענה כי לא ידעו שהיא קומוניסטית.